

VLK A KOZA

Vlk měl velký hlad, toulal se lesem a přemýšlel, jak sehnat něco dobrého k jídlu. Náhle uviděl na vysokém skalisku kozu. Klidně okusovala trávu a větvičky a nevěděla, že ji vlk pozoruje.

„Tebe bych si dal k obědu a možná by mi zbylo i na večeři,“ pomyslel si vlk. Ale protože nedokázal lézt po skalách, pomalu se loučil s myšlenkou na dobrý oběd.

„Kdybych tak mohl kozu přilákat k sobě dolů,“ řekl si v duchu. A dostal nápad.

„Dobrý den, kozičko,“ pozdravil zdvořile, „to máme dnes krásný den. Závídím ti, jak jsi obratná, když dokážeš vyšplhat po kamení do takové výšky. Ale proč na skalisku okusuješ ubohou travičku? Tady pod skálou je tráva vysoká, šťavnatá a jemná jako hedvábí. Seběhni dolů, uvidíš, jak si pochutnáš!“

Koza nebyla hloupá. Hned uhodla, o co vlkovi jde. „Vlku, divím se, že se najednou staráš o mé dobro a zajímá tě, zda je tráva, kterou jím, zelená nebo suchá. Nesháníš spíš pochoutku pro sebe? Kdybych seběhla dolů, co se se mnou stane?“

Pak si už vlka nešímal a dál se pásala na skalisku. Vlk musel odejít s nepořízenou.

NE KAŽDÝ, KDO TI LICHOTÍ, TO S TEBOU MYSLÍ DOBRĚ.

LIŠKA A HROZNY

Liška se naučila chodit do blízké vsi na slepice. Dokázala se potichu vloupat do kurníků a její návštěvu pokaždé zaplatila některá slípka životem. Jeden sedlák už měl dost jejích lotrovin a na lišku si počíhal. Nakonec ji jedné noci přistihl. Jen taktak se stačila dát na útěk.

„Jen počkej, zlodějko, já ti ukážu!“ křičel, hodil po lišce kámen a málem ji přizabil. Lišku pronásledoval i sedlákův pes. Utíkala před ním ze všech sil a nakonec se jí podařilo ukrýt se v dolíku pod jakousi zídou. Když po nějaké chvíli pes odběhl s nepořízenou, vylezla ze svého úkrytu. Po zídce se pnul vinný keř, z něhož visely nádherné fialové hrozny.

Hladová liška dostala na hrozny chuť. „Vypadají dobře, jsou veliké, pár si jich natrhám, alespoň trochu zaženu hlad,“ rozhodla se. Ale ouvej! Ať se natahovala, jak chtěla, ať vyskakovala, jak nejvýš uměla, nepodařilo se jí ani na jeden hrozen dosáhnout. Nevzdala se hned a zkusila šplhat po keři.

Veškerá námaha však byla marná. Když odcházela s prázdným žaludkem, řekla si: „Co je mi po hroznech, vypadá to, že jsou pořádně kyselé, jen bych si zkazila chuť.“

NEPOMLOUVEJ TO, CO NEDOKÁŽEŠ SÁM ZÍSKAT.

WEB: www.volny.cz/sihhasapa
vyslo: 6. 5. 2020

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihhasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, Kája

349

SIHÁČEK

květen 2020

CO SE STALO

Jak to zvládáme

22. 4. — bylo opět slunečno. Život stále plyne ve zvláštním režimu.

Vyšla šestá sada NA DÁLKU — a byla vyhodnocena pátá řada úkolů.

PRVNÍ úkol připomněl Tajemství uctívачů Ginga, a talismany, které máme v klubovně — 1) mluvící kámen 2) Zlatá Pagoda 3) Jangin 4) Hvězdný poutník 5) Posel se svitkem. Jako první jsme získali Jangin v roce

2006.

DRUHÝ úkol spočíval se spočítání špalků, které jsem vyfotil na zahradě u sousedů. Bylo jich 51 a spočítat je vyžadovalo pozornost a čas.

TŘETÍ úkol fotografický — zadával vyfotit východ nebo západ slunce. Oba úkazy probíhají velmi rychle. Takže kdo nebyl připraven, tomu se dokumentační

fotka nemohla povést.

29. 4. — Vyšla sedmá sada NA DÁLKU, a vyhodnotili jsme sadu šestou, úkoly byly tyto:

PRVNÍ se týkal buzoly. Trochu mě mrzí, že nikdo nemyslel na zásadní pravidlo — střelka ukazuje VŽDY na sever. Pojmenování částí buzoly už zvládli všichni bez potíží, Danka byla excelentní.

DRUHÝ byl poznávací. Ten předmět s prapodivným tvarem, jako Sputnik, byl teploměr.

TŘETÍ fotografický měl tentokrát téma: „Tak běží čas...“, úkolem bylo vyfotit hodiny, které máme kolem sebe. Potěšilo mě, jaké všechny druhy si ti, co poslali fotky vybrali. Od kuchyňských, přes kostelní, až po ty, které si sami vyrobili, když se učili poznávat čas...

